

S Z É C H E N Y I É L

zeretnénk a Legnagyobb Magyart úgy ünnepelni, hogy ő is meg lehessen velünk elégedve.

Abban az óriási feladatözönben, amit az idő kerekének forgása sodort ma hozzánk, a magyar népművelőnek is megvan a maga szerepe. Nem csodálkozik rajta: megszokta, hogy minden nemzeti feladatot szívesen bízna rá, az önzetlen és atlasz-vállú munkásra...

De a magyar népművelő talán mindenki másnál jobban érzi a feladatvállalás felelősségét.

Széchenyit bűn volna szavakkal ünnepelni. Ünnepek tüzijátékával kápráztatni el magunkat az ő nevében.

A népművelő felnéz az égre, ahol új meg új háborúk viharfelhői torlódnak sötéten, s közülük kipillant egy vakító sugár: Széchenyi. Egyenesen az ő kezére sül, amelybe a minden irányú népkultúra fut össze. A gazdasági s általában gyakorlati képzés. A szervezés és tervezés minden, a magyar falut érdeklő kérdésben. A férfias jellem nevelése, hogy kipusztuljanak a közéletből a más eszméinek tüznél saját pecsenyéjüket sütögető törtető. A női lélek nevelése, hogy elirtózzék a nemzethaláltól, egykétől, tétlenség teremtette nyomortól. A szellem nevelése, hogy erősebbek legyünk és megértsük végre: ha a szív nem elég, a józan ész parancsolja, hogy tegyünk félre minden kicsinyességet, aprócseprő megkülönböztetést s éljünk egymásért.

A népművelő ma úgy érzi, hogy Széchenyi ünnepe elsősorban az ő ünnepe. A Legnagyobb Magyar nemzetének tanítója volt, de nem elvi kérdéseket boncoló katedranagyság, hanem igazi tanító, aki rögtön maga is megfogta a szerszám nyelét. Az Országgyarapító is az ő nyomdokain halad, mikor nemes lelkének egész melegével fordul gazdasági és kulturális „részletkérdések“ felé, amelyekben nemzete sorskérdéseit ismeri fel.

Azzal a tündöklő sugárral a kezefején, a magyar népművelő úgy ünnepel, hogy még erősebben, még tökéletesebben dolgozik. Ünnepe az az érzés, hogy Széchenyi tőle vár ma legtöbbet.

Hankiss János

